

вижда въ тъмнината. Веднѣжъ той далъ дума, човекъ може спокойно да си спи.

Въ мѣнастиря пирувание голѣмо — мѣсни и рибени ястия и сладка. Калугеритѣ чествуватъ въиводитѣ, угощаватъ ги, наливатъ имъ вино. Въиводата на Котелъ и Кючюкъ-Стефанъ допиратъ чашитѣ до устата и ги прѣдаватъ на момака Мария, а тя излива виното задъ вратата; само въиводата на Добруджа, Пехливанина Дишлията, пие както трѣбва и си шури считѣ.

Сжшинскійгъ игуменъ разказва за комитетитѣ, че въ тѣхъ всичко било устроено както въ послѣдното полско въстание, само не отъ Поляцитѣ, защото Поляцитѣ сж католици на римскій папа, служатъ на поганеца, на Турчина. Всѣки инженеринъ Полякъ — шпионинъ, всѣки телеграфистъ Полякъ — сжщо шпионинъ. Игумена бесѣдува и моли да пиятъ.

Изведнѣжъ заплѣскаха на морето гребла, момака Мария чу тѣхнийтъ шумъ, защото тя цѣла се бѣше обърнала въ слухъ. Тя рече: „врѣме е!“ Въ сжщата минута се зачуха стѣпки отъ къмъ улицата.

Хитю-Оглу и Стефанъ скочиха на крака и накараха да стане и Дишлията. Калугеритѣ дохождатъ на вратата, молятъ ги да сѣднатъ, и да продължаватъ бесѣдата, но момака Мария завика:

„Прѣдателство! Прѣдателство! На портитѣ има запити.

Пехливанина се събуди и истрѣзня, распръсна калугеритѣ на-дѣсно и на-лѣво като къклица, искърти вратата и излѣзе на брѣгътъ, а въ мѣнастиря нахълтаха запититѣ съ каймакамина и игумена на чело: „лови! дрѣжъ!“ но въиводата е вече въ лодката съ Кючюкъ-Стефанъ и съ момака-Мария. Запититѣ изгърмяха на сполука съ пищовитѣ, отъ лодката се разнесаха два вистрѣла единъ слѣдъ други, и въ отговоръ на тѣхъ се чуха на брѣга двѣ охкания. Стрѣляше Хитю-Оглу, изохкаха запити или калугери, въ тъмнината не можеше да се распознае. Сутринята навѣрно нѣма да дочетѣтъ двамина.